Rocznik 1933. Nr. 33.

Gazeta Powiatowa

powiatu świętochłowickiego.

Świętochłowice, dnia 19-go sierpnia 1933 r.

Wychodzi co sobotę. Redaktor: W. Siwy, Dyrektor biur, Wydział Powiatowy Świętochłowice.
Telefon: Król. Huta 1605, 1611, 1612, 1646, 1647; Katowice 99.

Treść:

DZIAŁ URZĘDOWY

1.

Obwieszczenie

Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 4. maja 1933 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa.

(Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 454).

Na podstawie art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 18 marca 1933 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 27, poz. 226) ogłaszam jednolity tekst rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 361) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych ustawą z dnia 18 marca 1933 (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 226) oraz wynikających z rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 maja 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 314) z dnia 21 maja 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 480) i z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 573).

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych

(—) Sew. Ludkiewicz.

Załącznik do obwieszczenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 4. maja 1933 r. (poz. 454).

Rozporządzenie

Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443), postanawiam co następuje:

Postanowienia wstępne.

Art. 1.

Rozporządzenie niniejsze normuje sprawy:

a) nadzoru nad ubojem zwierząt rzeźnych,

b) badania mięsa dla celów wpuszczenia do obrotu,

c) sprowadzania mięsa z zagranicy.

Mięso wpuszczone do obrotu podlega badaniom i nadzorowi normowanemu na podstawie innych przepisów ustawowych a w szczególności, o ile chodzi o sprawy ochrony zdrowia ludzi, na podstawie przepisów o dozorze na artykułami żywności i przedmiotami użytku.

Art. 2.

W rozumieniu rozporządzenia niniejszego:

a) wyrażenie „mięso“ oznacza wszystkie części zwierząt ciepłokrwistych przeznaczone do spożycia;

b) wyrażenia „ubój“ oznacza zabicie w celu spożycia;

c) wyrażenie „ubój z konieczności“ oznacza ubój zwierzęcia, gdy zachodzi:

1. konieczność natychmiastowego zabicia wskutek nieszczęśliwego wypadku,

2. obawa, że zwierzę przed przybyciem lekarza weterynaryjnego lub oglądacza mogłoby paść, albo że mięso zwierzęcia wskutek pogorszenia się jego stanu zdrowia mogłoby znacznie stracić na wartości;

3. wyrażenie „własne gospodarstwo domowe“ nie oznacza gospodarstwa domowego koszar, szpitali, schronisk i przytułków, zakładów wychowawczych, pensjonatów, więzeń, jadłodajni, hoteli, domów zajezdnych (oberży) itp. zakładów publicznych jak również własnych gospodarstw domowych rzeźników, masarzy, osób handlujących mięsem, zarządzających jadłodajniami, restauratorów i oberżystów (szynkarzy).

Rozdział I.

Badanie zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju.

Art. 3.

Bydło rogate, świnie, owce, kozy i zwierzęta jednokopytowe, których mięso ma być spożyte, podlegają urzędowemu badaniu przed ubojem i po uboju. Świnie należy poddać urzędowemu badaniu również co do włośni.

Art. 4.

Urzędowemu badaniu przed ubojem nie podlegają zwierzęta zabijane z konieczności (art. 2 pkt. c).

Art. 5.

Nie podlegają urzędowemu badaniu przed ubojem i po uboju zwierzęta rzeźne, jeżeli zachodzą równocześnie trzy następujące warunki:

a) zwierzęta są przeznaczone do spożycia we własnem gospodarstwie domowem.

b) ubój odbywa się w miejscowości w której nie obowiązuje przymus uboju w rzeźniach publicznych, i

c) zwierzęta nie wykazują objawów chorób lub zmian nastręczających wątpliwość co do zdatności mięsa do spożycia.

Art. 6.

Wojewoda (Komisarz Rządu m. st. Warszawy) może dla całego podległego mu obszaru lub jego części zarządzić na czas trwania niebezpieczeństwa zaraźliwych chorób zwierzęcych urzędowe badanie zwierząt przeznaczonych do spożycia we własnem gospodarstwie domowem.

Art. 7.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może dla całego Państwa lub jego części wprowadzić obowiązek urzędowego badania również innych rodzajów zwierząt niewymienionych w art. 3 oraz urzędowe badanie co do włośni — dzików, a także świń, poddawanych ubojowi w celu spożycia we własnem gospodarstwie domowem.

Art. 8.

O ile rozporządzenie niniejsze nie postanawia inaczej, urzędowe badanie zwierząt rzeźnych i mięsa wykonywają lekarze weterynaryjni, wyznaczeni w myśl przepisów art. 9 przez gminy lub powiatowe związki komunalne. W osiedlach o liczbie ludności mniejszej niż dziesięć tysięcy, urzędowe badanie zwierząt rzeźnych i mięsa może być powierzone również w zakresie ustalonym rozporządzeniem wykonawczem, innym osobom (oglądaczom), które wykażą odpowiednie uzdolnienie.

W zakresie czynności, o których mowa w ustępie poprzednim, lekarze weterynaryjni i oglądacze podlegają, bez ujmy dla swojej służbowej zależności od właściwych związków komunalnych, nadzorowi władz państwowych.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Opieki Społecznej zakazywać powierzanie oglądaczom urzędowego badania mięsa w poszczególnych osiedlach z ludnością mniejszą niż dziesięc tysięcy mieszkańców, o ile zachodzą potrzeby eksportowe mięsa i jego przetworów.

Art. 9.

Wyznaczenie lekarzy weterynaryjnych i oglądaczy do urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa należy:

a) w gminnach miejskich o liczbie ludności ponad dziesięć tysięcy oraz w tych gminach, które utrzymują rzeźnie publiczne, do tych gmin,

b) w pozostałych gminach — do powiatowych związków komunalnych, które określają terytorjalną właściwość wyznaczonych organów badania, ustalając obwody urzędowego badania.

W rzeźniach, zarządzanych przez władze wojskowe i dostarczających mięso wyłącznie na potrzeby wojska, lekarzy weterynaryjnych do urzędowego badania zwierząt rzeźnych i miesa ustanawiają właściwe władze wojskowe.

Art. 10.

Poza wypadkami przewidzianemi w art. 4 i art. 5 nie wolno dokonywać uboju zwierzęcia przed urzędowem jego zbadaniem i zezwoleniem na ubój.

Lekarz weterynaryjny winien zezwolić na ubój, jeżeli stan zdrowia zwierzęcia nie daje powodu do zakazania uboju z mocy przepisów obowiązujących o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych.

Oglądacz jest powołany do udzielania zezwoleń na ubój i do oceny mięsa w zakresie, ustalonym w rozporządzeniu, wydanem na podstawie art. 21 pkt. c).

Art. 11.

W razie stwierdzenia zaraźliwej choroby zwierzęcej lub podejrzenia o nią, należy postępować według obowiązujących przepisów o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych i w szczególności, gdy chodzi o chorobę, podlegającą obowiązkowi zgłaszania, obowiązek ten natychmiast spełnić.

Art. 12.

Przed wykonaniem urzędowego badania po uboju nie wolno usuwać ze zwierzęcia żadnych jego części.

Art. 13.

Zależnie od wyniku urzędowego badania rozróżnia się i osobno znakuje:

a) „mięso zdatne" do spożycia, które pochodzi ze zwierząt zdrowych lub wykazujących tylko nieznaczne zmiany, nie mające żadnego wpływu na obniżenie wartości mięsa pod względem zdrowotnym i odżywczym;

b) „mięso mniej wartościowe", które pod względem zdrowotnym jest zdatne do spożycia, lecz wskutek objawów lub zmian, ujawnionych przy badaniu, obniżone jest w swej wartości użytkowej lub odżywczej;

c) „mięso warunkowo zdatne", które wskutek ujawnionych chorób lub zmian ze względów zdrowotnych może być dopuszczone do spożycia dopiero po zastosowaniu odpowiednich zabiegów;

d) „mięso niezdatne", które wskutek ujawnionych zmian lub chorób, nie może być dopuszczone do spożycia.

Art. 14.

Mięso uznane za niezdatne winno być nieszkodliwie usunięte w sposób określony w rozporządzeniu wykonawczem.

Art. 15.

Jeżeli w miejscu uboju mięso zostało urzędowo zbadane i oznakowane tylko przez oglądacza, to po wprowadzeniu (wwiezieniu) go do miejscowości, posiadających rzeźnie publiczne, w których urzędowe badanie wykonywa wyłącznie lekarz weterynaryjny, może być na zarządzenie właściwej władzy państwowej lub samorządowej poddane ponownemu urzędowemu badaniu przez lekarza weterynaryjnego.

Jeżeli w miejscu uboju mięso zostało urzędowo zbadane i oznakowane przez lekarza weterynaryjnego, to po wprowadzeniu go do miejscowości, posiadających rzeźnie publiczne, w których urzędowe badanie wykonywa wyłącznie lekarz weterynaryjny, może być na zarządzenie władzy, wymienionej w ustępie poprzednim, tylko poddane sprawdzeniu, czy zostało istotnie zbadane i oznakowane przez lekarza weterynaryjnego i uznane przez niego za zdatne do spożycia, oraz czy nie zachodzi rozkład gnilny mięsa.

Art. 16.

Posiadacz, niezadowolony z wyniku urzędowego badania przez oglądacza, uprawniony jest żądać sprawdzenia badania przez wyznaczonego dla obwodu (gminy) lekarza weterynaryjnego. Żądanie sprawdzenia badania winno być zgłoszone oglądaczowi niezwłocznie po stwierdzeniu wyniku badania.

Posiadacz, niezadowolony z wyniku sprawdzenia badania lub z wyniku badania dokonanego przez wyznaczonego dla obwodu (gminy) lekarza weterynaryjnego, może żądać ponownego badania przez właściwego powiatowego lub innego państwowego lekarza weterynaryjnego wyznaczonego przez wojewodę. Żądanie ponownego badania posiadacz winien zgłosić lekarzowi weterynaryjnemu niezwłocznie po dokonaniu i wyrażeniu przez tegoż wyniku badania.

Wynik ponownego badania jest ostateczny i posiadacza obowiązuje bezwzględnie.

Koszty sprawdzania urzędowego badania lub ponownego urzędowego badania, dokonywanego na żądanie posiadacza, ponoszą:

a) jeżeli sprawdzenie badania lub ponowne badanie potwierdziło wynik badania lub sprawdzenia zakwestjonowanego - posiadacz,

b) w przeciwnym wypadku — gmina lub powiatowy związek komunalny, który lekarza weterynaryjnego względnie oglądacza wyznaczył.

Przepisy szczegółowe, potrzebne do wykonania artykułu niniejszego, wyda Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w drodze rozporządzenia.

Art. 17.

Władza nadzorcza może z urzędu zarządzić sprawdzenie przez państwowego lekarza weterynaryjnego badań dokonanych przez organa urzędowego badania i w związku z tem zmienić ustalone przez te organa wyniki badań.

Posiadaczowi zwierzęcia lub mięsa służy wówczas prawo odwołania się do władzy bezpośrednio wyższej. Prawo to posiadaczowi nie służy, jeżeli zmiana wyniku urzędowego badania została dokonana przez wojewódzkiego lekarza weterynaryjnego.

Odwołanie winno być wniesione na ręce państwowego lekarza weterynaryjnego, który sprawdzenia dokonał, natychmiast, a najpóźniej w ciągu 24 godzin, po zakomunikowaniu posiadaczowi wyniku sprawdzenia.

Art. 18.

Poza przypadkami przewidzianemi w art. 15, 16 i 17 mięso urzędowo zbadane i oznakowane nie podlega ponownemu urzędowemu badaniu.

Art. 19.

Koszty związane z przeprowadzaniem urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju, jak również sprawdzania badania, wymienionego w art. 15, ust. 2, ponoszą właściwe gminy lub powiatowe związki komunalne, wyznaczające lekarzy weterynaryjnych i oglądaczy; na pokrycie tych kosztów służy im prawo pobierania opłat od posiadaczy zwierząt poddanych urzędowemu badaniu.

Opłaty za sprawdzanie badanie (art. 15 ust. 2) nie mogą przekraczać 25% opłat, pobieranych za badanie mięsa ze zwierząt, poddanych ubojowi w miejscowej rzeźni.

Uchwały w przedmiocie opłat powyższych wymagają zatwierdzenia właściwej władzy nadzorczej.

Wpływy z tych opłat mogą być użytkowane jedynie na pokrycie wydatków, związanych z przeprowadzaniem urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju.

Art. 20.

Gminy miejskie, posiadające ponad dziesięć tysięcy mieszkańców, oraz gminy, utrzymujące własne rzeźnie, obowiązane są posiadać urządzenia do sprzedaży mięsa mniej wartościowego.

Art. 21.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w drodze rozporządzenia określi:

a) sposób tworzenia obwodów urzędowego badania,

b) sposób zgłaszania zwierząt do urzędowego badania,

c) sposób uczenia i egzaminowania oglądaczy oraz ich zakres działania,

d) sposób urzędowego badania, oceny, znakowania i dalszego postępowania z mięsem po urzędowem zbadaniu w celu wpuszczenia go do obrotu oraz warunki wpuszczenia do obrotu mięsa mniej wartościowego i warunkowo zdatnego,

e) postępowanie z mięsem zwierząt jednokopytowych i innych zwierząt poddanych obowiązkowi urzędowego badania na podstawie art. 7.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych określa sposób rejestrowania i zestawienia wyników urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa.

Rozdział II.

Badania mięsa wprowadzanego (przywożonego) z zagranicy.

Art. 22.

Mięso wprowadzane (przywożone) z zagranicy musi być zaopatrzone w świadectwa miejsca pochodzenia, zawierające również wiadomości o stanie zaraźliwych chorób zwierzęcych, i podlega urzędowemu badaniu przez lekarzy weterynaryjnych.

Stacje wejściowe i stacje badania zostaną wyznaczone przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 23.

Mięso świeże bydła rogatego nie może być wprowadzane (przywożone) z zagranicy w częściach mniejszych od ćwierci, mięso świń, cieląt, owiec i kóz — w częściach mniejszych od połów.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych określi, które z narządów wewnętrznych mają być dostarczane do urzędowego badania w naturalnem połączeniu z innemi częściami mięsa.

Art. 24.

Wprowadzanie z zagranicy mięsa zwierząt jednokopytowych i mięsa psów, jako też wszelkich konserw mięsnych i wyrobów z mięsa siekanego lub rozdrobnionego, jest zakazane.

Art. 25.

Wprowadzanie z zagranicy mięsa bez urzędowego badania może być dozwolone pod warunkiem zastosowania zabiegów uniemożliwiających jego spożycie.

Art. 26.

Mięso wprowadzone z zagranicy uznane za niezdatne, warunkowo zdatne, lub mniej wartościowe, podlega zniszczeniu, o ile posiadacz nie spowoduje natychmiastowego cofnięcia takiego mięsa zagranicę.

Art. 27.

Przeprowadzanie urzędowego badania mięsa wprowadzanego z zagranicy należy do władz państwowych.

Przy urzędowem badaniu mięsa wprowadzanego z zagranicy należy postępować według zasad obowiązujących przy urzędowem badaniu mięsa krajowego.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i z Ministrem Skarbu, określi sposób wykonania powyższego postanowienia artykułu niniejszego oraz całe postępowanie władz administracyjnych, związane z urzędowem badaniem mięsa wprowadzanego z zagranicy.

Art. 28.

Za badanie mięsa wprowadzanego z zagranicy będą od posiadaczy mięsa pobierane opłaty.

Wysokość tych opłat określi rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 29.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych mocen jest w drodze rozporządzenia:

a) zastosować przypisy artykułów 22 i 23 do zwierzyny i drobiu wprowadzanych z zagranicy;

b) zezwalać na wyjątki od przepisów artykułów 23 i 24 oraz stosować ulgi co do mięsa wprowadzanego w małym ruchu granicznym lub przeznaczonego do spożycia w podróży;

c) ograniczyć lub zakazać przywozu mięsa z zagranicy w razie niebezpieczeństwa przyniesienia w ten sposób zaraźliwych chorób zwierzęcych.

Rozdział III.

Władze postępowania.

Art. 30.

Nadzór nad wykonywaniem badania zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju sprawują przy pomocy państwowych lekarzy weterynaryjnych starostowie i wojewodowie (Komisarz Rządu m. st. Warszawy) we właściwym każdej z tych władz zakresie działania.

O ile postępowanie władz administracyjnych nie jest określone przez rozporządzenie niniejsze lub rozporządzenia na jego podstawie wydane, stosować należy obowiązujące przepisy ogólne o postępowaniu władz administracyjnych.

Rozdział IV.

Postanowienia karne.

Art. 31.

Karze aresztu do sześciu miesięcy oraz grzywny do pięciu tysięcy złotych lub jedne z tych kar ulega:

1. kto znakuje mięso, nie będąc do tego uprawniony, lub kto, będąc uprawniony do znakowania mięsa, umyślnie umieszcza na niem znaki niewłaściwe,

2. kto znaki na mięsie fałszuje,

3. kto świadomie ofiaruje na sprzedaż lub sprzedaje mięso fałszywie lub niewłaściwie oznakowane albo też mięso, z którego znaki zostały usunięte,

4. kto świadomie wprowadza w obrót mięso uznane za niezdatne lub przeciwdziała zarządzeniom zmierzającym do unieszkodliwienia i usunięcia takiego mięsa,

5. kto świadomie wprowadza w obrót mięso warunkowo zdatne niepoddane zabiegom, mającym na celu umożliwienie spożycia, lub kto przeciwdziała unieszkodliwieniu takiego mięsa,

6. kto świadomie przeciwdziała zakazom wynikającym z art. 24, lub kto wbrew tym zakazom wprowadza w obrót przywiezione z zagranicy mięso zwierząt jednokopytowych i psów, jak również wszelkie konserwy mięsne i wyroby z mięsa siekanego lub rozdrobnionego,

7. kto świadomie wprowadza w obrót, jako środek spożywczy, mięso z zagranicy, którego przywóz został dozwolony bez urzędowego badania pod warunkiem zastosowania zabiegów uniemożliwiających spożycie.

Jeżeli przestępstw wymienionych w punktach 3, 4, 5, 6 i 7 dopuszczono się z niedbalstwa, sprawca ulegnie karze grzywny do pięciuset złotych lub aresztu do jednego miesiąca.

Art. 32.

Karze grzywny do pięciuset złotych lub aresztu do jednego miesiąca ulega:

1. kto wykonał ubój zwierzęcia bez poddania go urzędowemu badaniu przed ubojem i uzyskania zezwolenia na ubój,

2. kto wprowadza w obrót mięso bez uprzedniego urzędowego zbadania i oznakowania albo sprawdzenia badania (art. 15 ust. 2) lub mięso zwierząt zabitych z konieczności bez uprzedniego urzędowego zbadania po uboju i oznakowania, albo kto wprowadza w obrót mięso, którego przywóz z zagranicy został zakazany z powodu niebezpieczeństwa przyniesienia zaraźliwych chorób zwierzęcych,

3. kto przekracza rozporządzenia wydane na podstawie art. 21 punkty d) i e), dotyczące wpuszczenia do obrotu mięsa mniej wartościowego i warunkowo zdatnego, jak również postępowania z mięsem zwierząt jednokopytowych i innych poddanych obowiązkowi urzędowego badania na podstawie art. 7, albo też kto przekracza postanowienia art. 22 i art. 23, dotyczące mięsa wprowadzanego z zagranicy.

Art. 33.

W wypadkach, przewidzianych w art. 31 punktu 4, 5, 6 i 7 oraz w ustępie ostatnim tegoż artykułu, należy obok kary orzec konfiskatę mięsa.

Konfiskatę orzec należy choćby ściganie karne z jakichkolwiek powodów było niewykonalne.

Orzeczenie o konfiskacie niepołączone z wyrokiem wydaje sąd właściwy do orzekania o karze; orzeczenie to może być zaskarżone.

W wypadkach, przewidzianych w art. 31 punktu 1, 2 i 3, oraz w art. 32, władza orzekająca może obok kary orzec konfiskatę mięsa.

Art. 34.

Mięso podlegające konfiskacie, może władza administracyjna tymczasowo zająć i, o ile nie ma być w myśl obowiązujących przepisów zniszczone, może je z ważnych powodów sprzedać. Za ważne powody należy w szczególności uznać obawę zepsucia się mięsa.

Art. 35.

Współwina (podżeganie i pomoc) w przestępstwach, określonych w rozporządzeniu niniejszem, tudzież usiłowanie jest karalne.

Art. 36.

Postanowienia karne rozporządzenia niniejszego niewykluczają ukarania w myśl surowszych przepisów innych ustaw w razie naruszenia ich czynem w postanowieniach karnych rozporządzenia niniejszego przewidzianym.

Art. 37.

Orzecznictwo w sprawach o przestępstwa, przewidziane w art. 31 rozporządzenia niniejszego, należy do sądów.

Orzecznictwo w sprawach o przestępstwa, przewidziane w art. 32, należy do powiatowej władzy administracji ogólnej.

W orzeczeniu powiatowej władzy administracji ogólnej winna być oznaczona, na wypadek nieściągalności grzywny, kara zastępczego aresztu w wysokości nieprzekraczającej dwóch tygodni.

Art. 38.

Ustęp 1—nie obowiązuje.

Ustęp 2—nie obowiązuje.

Żądanie przekazania sprawy sądowi nie wstrzymuje ściągnięcia grzywny.

Art. 39.

Nie obowiązuje.

Rozdział V.

Postanowienia końcowe.

Art. 40.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych mocen jest w drodze rozporządzenia na czas do lat dziesięciu od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego odraczać stosowanie poszczególnych postanowień rozporządzenia niniejszego, dotyczących badania zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju (art. 3—21) na tych obszarach Państwa, na których warunki miejscowe stosowanie to uniemożliwiają.

Art. 41.

Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych, co zaś do orzecznictwa karnego Ministrowi Sprawiedliwości i Ministrowi Spraw Wewnętrznych. W sprawach dotyczących zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych, Minister Rolnictwa i Reform Rolnych działać będzie w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych. Rozporządzenia wykonawcze, dotyczące zakresu działania innych Ministrów, wydawane będą w porozumieniu z zainteresowanemi ministrami.

Art. 42.

Postanowienia rozporządzenia niniejszego, dotyczące przygotowania urządzeń potrzebnych do przeprowadzenia urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa oraz uczenia i egzaminowania oglądaczy—wchodzą w życie z dniem ogłoszenia, postanowienia zaś pozostałe z dniem 1. stycznia 1929 r.

Stosownie do art. 4 ust. 3 ustawy konstytucyjnej z dnia 15. lipca 1920 r, zawierającej statut organiczny województwa śląskiego (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 497), zależy od uchwały Sejmu Śląskiego, czy i kiedy rozporządzenie niniejsze ma wejść w życie na obszarze województwa Śląskiego.

Z chwilą wejścia w życie postanowień rozporządzenia niniejszego, a na obszarze województwa śląskiego, stosownie do uchwały Sejmu Śląskiego, tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy w przedmiocie objętym temi postanowieniami, a w szczególności:

art. 1125 pkt. 12 i art. 1144 ustawy lekarskiej wyd. 1905 r. (Zwód Praw Ces. Ros. tom XIII),

§ 13 ustawy z dnia 6. sierpnia 1909 r. o zapobieganiu zaraźliwym chorobom zwierzęcym i ich tępieniu (Dz. u. p. austr. Nr. 177),

ustawa o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa z dnia 3. czerwca 1900 r. (Dz. Ust. Rzeszy Niem. str. 547),

pruska ustawa wykonawcza z dnia 28. czerwca 1902 r. do ustawy o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Zb. Ust. Prus. str. 229).

2.

Sm. 989/3

Ogłoszenie

Panu Naczelnikowi Gminy i Okręgu Urzędowego w Szarleju udzieliłem urlopu na czas od VIII. do 9. IX. br. Zastępstwo powierzyłem ławnikowi Janowi Ludydze.

Świętochłowice, dnia 14. sierpnia 1933 r.

Starosta i Przewodniczący Wydziału Powiatowego

(—) Szaliński

3.

Obwieszczenie

w sprawie otwarcia szosy Nowy Bytom-Czarnylas.

Podaję do publicznej wiadomości, że naprawa szosy Nowy Bytom-Czarnylas została z dniem 7. bm. ukończona i szosa otwarta dla wszelkiego ruchu kołowego.

Nowy Bytom, dnia 11. sierpnia 1333 r.

Naczelnik Okręgu Urzędowego

w. z.

(—) Edw. Eckert

4.

Obwieszczenie

w srawie zmiany linji wytycznej ulicy Granicznej w Wielkich Hajdukach.

Niniejszem podaje się do publicznej wiadomości, że linja wytyczna ulicy Granicznej została zmieniona.

Plan linji wytycznej wyłożony będzie do publicznego wglądu w czasie od 12 siepnia do 9 września 1933 r. włącznie w godzinach urzędowych od 8-13-tej w Urzędzie gminnym, pokój nr. 26.

Sprzeciwy należy wnieść najpóźniej do dnia 9 września 1933 r. do Urzędu gminnego, pokój nr. 26. Zarzuty wniesione po tym termine nie będą uwzględnione.

Wielkie Hajduki, dnia 9 sierpnia 1933 r.

Naczelnik gminy

(—) Grzesik.

KOMUNIKATY

5.

G. 43|1.

Pow. Komisja do badania cen w Świętochłowicach ustaliła na posiedzeniu dnia 10. VIII. 1933 r. następujące ceny wytyczne w detalu:

Mąka i pieczywo:

1 kg mąki żytniej 65% 32 gr
1 „ chleba „ 65% 32 „
1 „ mąki pszennej 65% 50 „
1 bułka sztuka 120 gram. 10 „
Wypiek chleba 3 groszy za ½ kg.

Nabiał:

1 litr mleka pełnego surowego 24 groszy
1 „ maślanki 14 groszy
1 kg masła I gatunku 3,80 zł.
1 kg sera krowiego 80 gr
jaja sztuka 6 — 8 groszy

Mięso i wyroby mięsne		**w składach**	**na targu**
1 kg wołowiny	I gat.	1,60 zł	1,40 zł
1 kg „	II „	1,40 zł	1,20 zł
1 kg wieprzowiny	I gat.	1,80 zł	1,60 zł
1 kg „	II „	1,60 zł	1,50 zł
1 kg cielęciny	I „	1,60 zł	1,40 zł
1 kg „	II „	1,40 zł	1,20 zł
1 kg słoniny surowej	I „	2,20 zł	2,20 zł
1 kg „	II „	2,00 zł	2,00 zł
1 kg sadła	I „	2,20 zł	2,20 zł
1 kg sadła	II „	2,00 zł	2,00 zł
1 kg łoju nerkowego		1,60 zł	1,60 zł
1 kg kiełb. krak. 100% wieprz.	surow.	2,80 zł	2,80 zł
1 kg „ „ „ „	gotow.	2,80 zł	2,80 zł
1 kg „ „ mieszanej	I gat.	2,00 zł	1,80 zł
1 kg „ „ „	II gat.	1,80 zł	1,60 zł
1 kg „ czosnkowej	I „	2,00 zł	1,80 zł
1 kg salcesonu	I „	2,20 zł	2,00 zł
1 kg „	II „	2,00 zł	1,80 zł
1 kg wątrobianki	I gat.	2,40 zł	2,30 zł
1 kg „	II „	2,00 zł	1,80 zł
1 kg krupniaków		0,80 zł	0,80 zł

Dodatek kości może wynosić:

przy wieprzowinie najwyżej 15%
przy wołowinie najwyżej 20%
przy cielęcinie najwyżej 25%

Towary kolonjalne.

1 kg kawy jęczmiennej luźnej	46 gr
1 kg grochu „Wiktorja“	36 gr
1 kg fasoli białej	28 gr
1 kg „ burej	34 gr
1 kg kaszy perłowej	od 50 do 60 gr
1 kg „ tartaczanej	56 gr
½ kg cukru miałka	72 gr
1 kg smalcu wieprzowego	2,50 zł
1 kg tłuszczu mieszanego	2,— zł
1 kg margaryny	2,— do 2,40 zł
1 kg kapusty kiszonej	30 gr

Świętochłowice, dnia 16. sierpnia 1933 r.

Za Starostę

(—) Dr. Olszewski.

✶ OGŁOSZENIA ✶

6.

Konkurs.

Wydział Powiatowy powiatu świętochłowickiego
Województwo Śląskie
przyjmie

drogomistrza.

Wynagrodzenie według grupy XII. ustawy uposażeniowej z dnia 9. października 1923 r.

Reflektuje się tylko na siły fachowe posiadające dłuższą praktykę z zakresu wszelkiego rodzaju budowy i przebudowy dróg zwłaszcza jezdni brukowanych.

Reflektanci pochodzący z Górnego Śląska mają pierwszeństwo.

Wnioski z życiorysem i uwierzytelnionemi odpisami świadectw należy kierować do niżej podpisanego.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego
(—) Szaliński
Starosta

Odbito w drukarni Konrad'a Leksan'a Świętochłowice, ul. Bytomska, Nr. 23 — Telefon 11-10